

roztuk, hogy minden résztvenni akaró, fényképén kívül, hogy a költség némirészben fedezhető legyen, még egy koronával is hozzájáruljon. Fényképeket a kiállítás végeig elfogadunk s kérjük azokat vagy posta útján, vagy személyesen hivatalos helyiségünkbe (IV. Kalap utca 12.) küldeni.

Vegyesek.

Tudomásul!

Tisztelt tagjainkat értesítjük, hogy a kongresszus ideje alatt, július hó 18., 19., 20., 21., tíz napi érvényességű, kedvezményes kiállítási látogató-jegyeket adhatunk (17—27-ig), 5 drb. jegyet tartalmazó füzetekben, füzetjét 1 frtjával.

Kiállításunk helye.

Az O. Á. E. kiállítása a mezőgazdasági csarnokban (a bosnyák pavillonnal szemközt) van. Ha a csarnok főkapujánál bemegyünk, akkor a jobbfelől eső s a csarnokon végigfutó folyosón megyünk egyenes végig, mely éppen kiállításunkhoz vezet.

Zola az állatokról.

A párisi Figaro egyik számában Zola Emil igen érdekes cikket ír az állatok kedveléséről és fölveti azt a kérdést, hogy vajjon mi az oka, hogy némelyek olyan nagyon ragaszkodnak egyes állatokhoz, mások nem szenvedhetik őket, s ismét mások teljesen közönyösek. Érdekes pszichológiai fejtegetések után a következő történetet írja le az életéből:

Volt nekem egy kis kutyám, az ölebek legkisebb fajtájából, a neve Fanfan volt. A kutyakiállításban, a Cours-la-Reineen láttam meg először. Ketreczbe volt zárva egy nagy macska mellé s ahogy rám nézett, annyi gyöngédség volt a nézésében, hogy azt mondtam a felügyelőnek, vegye ki a ketreczből. A mikor letették a földre, olyan kedves ügyetlenséggel kezdett futkározni, hogy el voltam ragadtatva tőle s megvettem.

Bolondos kis kutya volt. Egy reggel, alig nyolcz nappal utóbb, hogy nálam volt, elkezdett maga körül forogni, pihenés nélkül. Ha a fáradságtól összerogyott, révedező, homályos szemmel kinosan talpra állott megint s folytatta a forgást. A mikor szánalomból föl-emeltem, a lábai úgy maradtak, a mint elhagyta a forgást; és a mikor letettem a földre, újra kezdte s forgott megint folytonosan. Elhívtam az állatorvost, a ki agysérülésről beszélt. Majd azt tanácsolta, hogy mérgezzük meg. Visszautasítottam. Nálam minden állat természetes halállal hal meg; csöndesen alusznak, a kert valamelyik zugában.

Ugy látszott, hogy Fanfan kigyógyult ebből az első válságból. Két év alatt annyira megszerettem, hogy meg sem tudom mondani. Nem hagyott el soha, dörgölődött hozzám, ott feküdt a karosszékem lábánál, délelőtti munkaidőm alatt; és így részese lett minden aggodalmamnak s minden örömömnek, midőn a nyugalom perczeiben kis orrát fölemelve, tiszta, apró szemeivel a szemembe nézett. Minden sétámban kísért, előttem szaladgált az ő kedves, ügyetlen ugrándozásaival, a min a járókelők mosolyogtak; hazatérve a székem alatt aludt, s az éjszakát az ágyam lábánál töltötte, egy párnán. Olyan erős kötelék szövődött köztünk, hogy ha csak egy kis ideig is távol voltunk egymástól, éppen annyira hiányzott ő nekem, mind hiányoztam neki én.

És Fanfan egyszerre csak megint megbolondult. Két-három válságon ment keresztül, rövid időközökben egymásután. Aztán mind gyakrabban ismétlődtek a válságok s az életünk borzasztó lett. Ha kitört rajta az őrültség, forgott, forgott szünet nélkül. Nem tarhattam többé magam mellett, a karosszék lábánál. Hatalmába kerítette egy démon, hallottam, a mint órák hosszat forgott asztalom körül. De különösen éjszaka fájt hallgatnom, a mint, abban az önkéntelen, szédítő forgásban eszeveszetten kopogtak apró lábacskaí a szőnyegen. Hányszor keltem ki ágyamból, hogy karjaimra vegyem s úgy tartsam, sokszor egy óráig, remélve, hogy talán majd csak megcsillapul; és a mint letettem a szőnyegre, ismét forogni kezdett. Nevettek rajtam s magam is megvallottam, hogy bolondság tőlem ezt a beteg kutyát a szobámban tartani. De nem tehettem másként, a szívem egészen ellágyult a gondolatra, hogy nem lennék mellette, megnyugtatóni őt s nem nézhetne többé rám kis, ragyogó szemeivel, fájdalomtól nedves szemeivel, a melyekkel megköszönte jószágomat.

Igy történt, hogy egy reggel Fanfan a karjaimban kimult. Köny szökött a szemembe; egy drágaságomat vesztettem el. Egy állat, semmi más, csak egy kis állat s így szenvedni a halála miatt, annyira, hogy le akartam írni fájdalmamat, mert meg voltam győződve róla, hogy olyat írnék, a miből kiéreznék a szívemet!

Ma már mindez messze van, új fájdalmak jöttek, érzem, hogy az, melyről beszéltem, megfagyott. De akkor azt hittem, annyi mondanivalóm volt, hogy igaz, mély és határozott dolgokat mondtam volna az állatok iránt való szeretetről, erről az oly homályos és oly hatalmas érzésről, a melyen most már mosolygok ugyan, de néha, a mikor rágondolok, olyan aggodalom fog el, hogy majdnem megzavarja az életemet.

Igen, miért vonzódtam olyan mélyen ahhoz a kis kutyához? Miért barátkoztam vele úgy, mint emberekkel szokás barátkozni? Miért sirattam úgy, mint drága lényeket szokás siratni? Vagy nem más ez, mint a lelkemben rejlő végtelen gyöngédség, a melyet magamban érzek mindaz iránt, a mi él és szenved, szánalomból való barátság, jótékonyosság, a mely a legalacsonyabb s legnyomoruultabb teremtményekhez vonz?